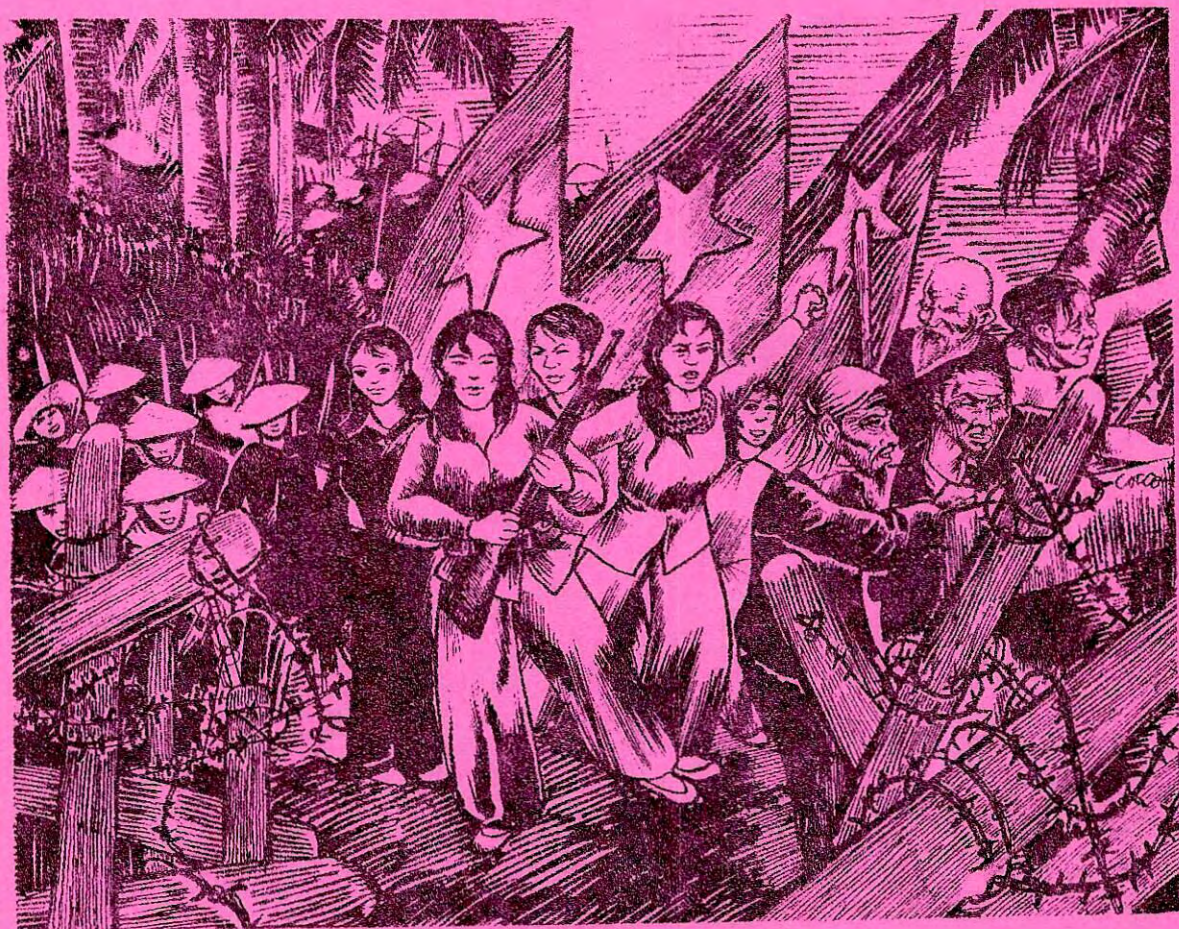

BREV 2

FNL's DANNELSE OG UTVIKLING

FNL'S DANNELSE OG UTVIKLING.

Siden Sør-Vietnams Nasjonale Frigjøringsfront ble dannet den 20. desember 1960, har det vietnamesiske folk under denne enhetsfrontens ledelse tatt opp kampen mot de amerikanske inntrengerne og drevet dem tilbake. Utviklingen fram til i dag har bekreftet sannheten om at ingen aggressor kan kue et enhetlig og stålsatt folk som kjemper for demokrati, nasjonal sjølstendighet og fred.

Men for å forstå utviklingen i FNL fram til i dag, er det nødvendig å ta et tilbakeblikk på utviklingen i Sør-Vietnam fra franskmennenes nederlag ved Dien Bien Phu, og den siste halvdel av 50-åra.

DEN "FØRSTE" MOTSTANDSKRIGEN.

Krigen mot de franske kolonialister, som vietnameserne selv kaller den "Første motstandskrigen", kostet en halv million vietnamesere livet. Kamporganisasjonen Vietminh, FNL's forløper, begynte etter franskmennenes nederlag i mai 1954 å realisere sitt program for jordreform, og tusenvis av leilendinger ble selveiende bønder på den jorda som godseierklassen måtte gi fra seg. Skatte- og rentetrykket på bondene ble lettere.

Folket hadde tatt opp kampen og seiret, og så nå fram til en periode med fredelig gjenoppbygging av landet, gjenforening av nord og sør og frie valg, slik som Geneve-avtalen som ble inngått i juli i 1954 forutsatte. Ikke minst fordi det i våpenhvileavtalen etter i § 4 at konferansen har "merket seg de særvedtak i avtalen om å innstille all kamp i Vietnam, som setter forbud mot å sende utenlandske hærstyrker og militære og våpen og ammunisjon av alle slag til Vietnam".

Amerikanerne skrev imidlertid ikke under på Geneve-avtalen, men lovet muntlig å ikke bryte den. I åra 1950 - 54 hadde de ytt 2,6 milliarder dollars til den franske imperialismens krig, dvs. finansiert ca. 80% av utgiftene. Det var derfor rimelig at den freden som Geneve-avtalen skulle legge grunnlaget for var en trussel mot deres interesser. Derfor ble Ngo Dinh Diem innsatt som "deres mann" til å lede Saigon-regimet. I 1957 uttalte Diem: "Sambandsstatenes grenser strekker seg fra den 17. breddegrad, grensen mellom Nord- og Sørvietnam." Da Geneve-avtalen ble inngått ga Diem ordre om å flagge på halv stang - et tegn på sorg.

Alle var ikke like overbevist om amerikanernes vakre løfter. En senere ikke ukjent mann, Nguyen Huu Tho, tok derfor initiativet til opprettelsen av "Komiteen for forsvaret av freden og Geneve-avtalen". I dag er han som kjent formann i presidiet i FNL's sentralkomite. I likhet med andre patrioter ble han senere arrestert av Diem styre og var fengslet i tre år.

DIEM - TERROREN.

Resultatene av USA's Vietnam-politikk etter Geneve-avtalen lot ikke vente på seg. Fra 1954 satte Diem-regimet i gang en uhyggelig terror mot sivilbefolkningen, først og fremst de som hadde deltatt mest aktivt i kampen mot franskmennene, dvs. Vietminh-styrkene. Et medlem av FNL's sentralkomite uttalte: "Våre landsmenn opplevde de svarteste dager i sitt liv" da Diems terror herjet på sitt verste. Det er skrevet mye om denne terroren mot sivilbefolkningen, men den kan også beskrives i tall: Under den første motstandskrigen var 500 000 hektar jord fordelt til jordløse og fattige bønder. Diem tok dette fra dem igjen, og en kan selv tenke seg hvilken terror og hvilke represalier som måtte til for å fordrive vietnamesiske bønder fra den

jorda de tidligere hadde fått betale dyrt for med sine landsmenns liv. På denne måten klarte Diem å stille seg i motsetningsforhold til det breie lag av folket.

Parolen brant de framskredne kreftene, som bl.a. hadde deltatt i kampen mot franskmennene, var å føre legal, politisk massekamp. Det ble sendt bønneskrifter, delegasjoner fra raserte landsbyer oppsøkte myndighetene for å protestere, men ingenting hjelp. Terroren og massakrene ble stadig verre. Store deler av landsbyens ungdommer var påvrig flukt for å unnsnippe Diem-trøppenes beryktede verve-gjenger.

For å forsvare seg mot massakrene begynte bøndene å organisere væpnede selvforsvarsgrupper, og mange steder forekom det reislninger blant bøndene for å forsvare seg mot jordeierne og Saigon-regimets soldater som kom for å drive dem bort fra jorda deres. Tidligere Vietminh-soldater, patrioter, kommunister og forfulgte ungdommer kom sammen på grunn av terroren. Problemstillingen var: "Å gripe til våpen og forsvare oss eller dø som fluer!"

FRONTEN ORGANISERES.

Derfor ble fronten dannet den 20. desember 1960 i rent selvforsvar. Som idé har den eksistert enda lengre, men først i slutten av 1960 fikk den konkrete former. Den politiske kampen som var blitt ført i åra fram til slutten av 1960 var imidlertid en viktig forutsetning for å kunne forene alle patriotiske krefter. Frontens første oppgave ble å organisere og samordne alle de forskjellige grener av motstandsbevegelsen som hadde oppstått spontant under Diem-terroren. I innledningen til FNL's program som ble vedtatt i 1960, heter det således:

"FNL påtar seg oppgaven å forene folk av alle samfunnslag, sosiale klasser, politiske partier og religiøse retninger i Sør-Vietnam for å bekjempe og styrte de amerikanske imperialistene og deres håndlangere, for endelig å gjennomføre uavhengighet, demokrati, fred og nøytralitet i Sør-Vietnam og legge grunnlaget for en fredelig gjenforening av fedrelandet".

På grunnlaget av dette programmet, som gjenspeiler situasjonen i Sør-Vietnam på den tida, tok FNL fatt på oppgaven, og framgangen i kampen viste at linja var riktig.

MASSEOPPSLUTNING.

Allerede fra starten fikk FNL en bred masseoppslutning fra mer enn 20 masseorganisasjoner. 10 av dem er masseorganisasjoner for arbeidere og bønder, for ungdom, kvinner, studenter, elever og forskjellige yrkesorganisasjoner og til og med for soldater som har desertert fra marionett-hæren. Foruten religiøse masseorganisasjoner av katolikker og buddhister, også tre store politiske partier, Det radikale sosialistparti (som består av intellektuelle), Det demokratiske parti (nasjonale borgerskap) og Folkets revolusjonære Parti (kommunistpartiet). Også andre progressive militante organisasjoner som "Folkets revolusjonære ungdomsunion" og "Sør-Vietnams Fredskomite" er med i FNL. Tidlig i 1961 hadde fronten 7 millioner medlemmer.

I 1960-61 var det en lang rekke bondeoppstander i hele landet, og som regel klarte bønderne å jage Saigon-regimets embetsmenn ut av landsbyene og innsette sine egne folkevalgte organer., nos som sikkert også hang sammen med at FNL i begynnelsen av 1961, den 15. februar opprettet sin væpnede gren,

FNL's dannelse, side 3.

Sør-Vietnams frigjøringshær, som står i nær kontakt med og er underordnet Frontens politiske ledelse. Frontens væpnede styrker består nå av selvfor-
svaret i de befrie områdene, partisanforbundene og de ordinære styrker.

"SPESIALKRIGEN".

USA og marionettregjeringen innleder i begynnelsen av 1961 sin "spesial-
strategi" samtidig som de legger opp til å pasifisere landsbygda, der hvor
FNL verver geriljakjempere blant bønder og bygger ut frigjorte områder.
USA bruker samme mønster som engelskmennene i Malaysia, idet man omgjør hele
landsbyer til konsentrasjonsleire for å hindre sivilbefolkningen i å hjelpe
Frigjøringsfronten. Dette hadde også sammenheng med de mange bondeopprør som
ble gjennomført. Bøndene jaget som regel Diems embetsmenn ut av landsbyene
og satte inn sine egne lovlig valgte organer. Litt etter litt legynte Diem-
regimet å miste kontrollen over landsbygda.

Den 15. februar opprettes FNL's væpnede styrker, Frigjøringshæren. Den består
nå av tre militære grener: selvforsvarsstyrkene som forsvaret de frigjorte
områder, gerilja- eller partisanstyrkene og de regulære styrker. Dengang had-
de de lite våpen til disposisjon, men etterhvert som USA øste inn våpen,
forsynte de også Frigjøringshæren med våpen. Man regner med at 78% av deres
våpen kommer fra amerikanerne, enten ved direkte erobringer eller gjennom
korrupte embetsmenn i Saigon-administrasjonen.

Den 24. mars plumper New York Times ut med at Sør-Vietnam var blitt et prøve-
felt for den amerikanske hærens taktikk overfor gerilja-styrker i de trop-
iske områder. Erfaringer fra tidligere krigsår overføres til Sør-Vietnam.
Likevel ble 1961 "Frontens år" - den skaffet seg innflytelse og kontrol-
lerte store deler av området.

1 9 6 2.

FNL holder kongress fra midten av februar til begynnelsen av mars. Nguyen Hoo
Tho velges til president, etter at Frigjøringsstyrker har løslatt ham fra
fengslet i Tuy Hoa i Midt-Vietnam. Amerikanerne øste inn store mengder av
mannskaper og materiell for å gjeninnsette Diem-funksjonærer på landsbygda.
Gjennom å sette inn helikoptre og amfibietanks fikk amerikanerne en midler-
tidig periode hvor de var på offensiven, og de satte alt inn på å realisere
en plan som betydde 16 000 strategiske landsbyer i Sør-Vietnam. Fronten hadde
ennå små erfaringer og led en del begrensede nederlag. I løpet av hele peri-
oden med "spesialkrig" klarte imidlertid ikke amerikanerne å opprette mer
enn 8000 strategiske landsbyer. Bare 4000 var effektive på samme tid.

1 9 6 3 .

Nederlagene i 1962 hadde gitt Frigjøringshæren mange nye erfaringer, og etter-
hvert gjenvant man initiativet på slagmarka. Det store omslaget kom i begyn-
nelsen av 1963 da FNL-styrkene vant store seire ved slaget om Ap Bac. Dette
ga fronten viktige erfaringer, bl.a. når det gjaldt å bekjempe amerikanernes
helikopter. Med 1963 forsvant også "president" Ngo Dinh Diem. Han var ikke lenger
noe høvelig redskap for amerikanerne og det ble organisert et kupp i Saigon, og
Nguyen Khanh ble amerikanernes stattholder i Sør-Vietnam.

1964.

Det nye året startet opp med at amerikanerne opplevde "krigens svarteste
dager", som et amerikansk telegrambyrå skrev om angrepet på Thann Phu i Ben
Tre-provinsen sør for Saigon. Resultatet var 600 drepte og dårete for Saigon-
styrkene, et nederlag som kom til å ryste amerikanernes forhold til Saigon-

FNL's dannelse, side 4.

juntaen. Nå begynte etterhvert også amerikanerne å forstå at "spesialkrigsstrategien" ikke holdt overfor folkekrigen. FNL holdt kongress dette året, og kunne se tilbake på store seire.

1 9 6 5 .

I løpet av fire års "spesialkrig", som nå ble avviklet for godt, hadde amerikanerne og saigon-regjeringa tapt 550 000 mann, hvorav nærmere 5000 amerikanske soldater. (Drepte, sårete eller deserterte). Dessuten hadde amerikanerne mistet 21 00 fly og helikoptre i Sør-Vietnam. Derfor hadde amerikanerne nå begynt å se seg om etter andre løsninger. I stedet for å skjønne og trekke konsekvensen av at de gikk like lukt mot nederlaget, begynte de å trappe opp krigen og bombe DRV. Det betydde at de selv måtte overta krigen og at amerikanske soldater måtte ta over på slagmarken.

Under presset fra folkekrigens uovervinnelige styrke, må amerikanerne gi opp sin "spesialkrigs-strategi", befinner seg en viss tid uten noen strategi og introduserer så "lokalkrigs-strategien". En av de viktigste årsaker til at "spesialkrigen" ikke førte fram, var fieskoen med de "strategiske landsbyer" som skulle passivisere bondebefolkningen. I realiteten var disse landsbyer bare vanlige konsentrasjonsleire, og de ble befridd av Frigjøringsstyrkene omtrent like fort som de ble opprettet. USA tok nå over selve kampen på frontene, og fra 1964 til 65 steg antallet USA-soldater fra 16500 til 53 000 mann. Den 22. mars hadde FNL's sentralkomite et møte hvor fronten vedtok sine "5 punkter".

1 9 6 6 .

I løpet av dette året var tallet på USA-tropper økt til 267 000 som de brukte til å sette inn i to strategiske mot-offensiver i tørreperioden 1965/66. Begge ble slått tilbake av Frigjøringsstyrkene, og USA- og marionettstyrkene led store tap. Utover våren og sommeren fører denne situasjonen til splittelse og kamp innen marionett-myndighetene og -hæren. Det ble stadig skiftet øverstkommanderende og seks bataljoner av Saigon-hæren ble oppløst etter at de hadde begynt å skyte på hverandre. I en appell fra FNL's sentralkomite den 17. oktober ble folket og Frigjøringsstyrkene oppfordret til hard og besluttet kamp i tørketiden 1966/67. Appellen ble fulgt opp idet hæren og folket gikk til nye motangrep på samtlige kampområder. Dette kom overraskende på USA og marionett-regimet som ble passivisert og forvirret. Den 28. oktober gikk Fronten til angrep på et bombedepot i Long Binh, og satte i gang et stortilt angrep med granatkastere mot marionett-regimets militærparade i Saigon sentrum den 1. november.

1 9 6 7 .

New York Times innrømmet den 28. februar: "Hvordan skulle vel de (amerikanske styrker) kunne vinne noen avgjørende seier over det sør-vietnamesiske folks væpnede styrker som ikke kan beseires? Deres væpnede styrker kommer fra folket og kjemper i områder de kjenner ut og inn. De kan inntil det fullkomne kunst- en å tillempo alle erfaringer fra den krig som de allierte allerede har ført i et kvart sekel". Dette skrev New York Times på bakgrunn av de avgjørende erfaringer fra tørreperiode-offensiven 1966/67. USA-imperialistene hadde satt inn store styrker - ofte 30 000 - 45 000 i et skal, men det ble også deres største nederlag. I denne perioden ble i alt 175 000 mann fiendtlige tropper satt ut av spill, derav 70 000 amerikansere. Da den amerikanske forsvarsministeren Robert McNamara besøkte Saigon, kritiserte han åpent general Westmoreland for han sløseri men menneskemateriell, og sa at han måtte øke effektiviteten av troppene.

I en atmosfære av de seierrike offensiver som FNL hadde gjennomført i tørrperioden 1966/67, holdt FNL en kongress i de frigjorte områder i august 1967. Denne offensiven hadde knust den amerikanske spesialkrigsstrategien for godt, og i dens kjølvann var også de frigjorte områder betraktelig utvidet. På denne bakgrunn var det nødvendig å utvikle og presisere FNL's politiske grunnlage. Derfor var det viktigste punktet på kongressen i 1967 å vedta FNL's politiske program, hvis viktigste oppgave var å videreføre de seire som til da var vunnet og bane vei for nye framganger i det vietnamesiske folkets frigjøringskamp. I dette programmet blir FNL's mål slått fast som følgende.:

"Forene hele folket, besluttosomt bekjempe de amerikanske overfallsmenn, styrte marionettregimet i Saigon og legge germen for en fredelig gjenforening med Den Demokratiske Republik en Vietnam". At frontens militære slagkraft ikke lå tilbake for den politiske målsetting, fikk vi se året etter da folket satte i gang den store Tet-offensiven. I dette året deserterte over 40 000 USA-soldater.

1 9 6 8 .

Dette året kommer til å bli stående som året da amerikanerne innrømmet sitt nederlag i Vietnam, iallfall på papiret. Tet-offensiven feiet som en preriebrann over hele landet, Front-styrkene angrep koordinert og samtidig over hele landet og påførte USA-styrkene og marionett hæren de alvorligste nederlag i hele krigen. Nå ble USA en gang for alle nødt til å oppgi alle sine stillinger på landsbygda, og heller konsentrere seg om forsvaret av byene og sine egne baser. Samtidig førte FNL fronten inn i de store byene Saigon og Hue, noe som viste at amerikanerne ikke lenger kan føle seg trygge noen steder. Nå er det omtrent bare basene de har igjen å forsvare, men også de minsker i antall og utstrekning.

Den 31. mars erklærte president Johnson "begrenset bombestopp" av DRV som i virkeligheten betydde en ytterligere opptapping. I løpet av april-september ble antallet bombeangrep mer enn fordoblet. Utover våren og sommeren foretok FNL hele tiden offensiver mot aigon og vant store seire. I mai satte USA og DRV seg til forhandlingsbordet, foreløpig uten resultater, og i november kom også FNL til, men Saigon-juntaen motsatte seg forhandlinger i det lengste. 31. november innledet USA sin fjerde "bombestopp", og har siden konsentrert bombingene i Sør-Vietnam og Laos. Når DRV og FNL kan sette seg til forhandlingsbordet, er det i kraft av sin styrke på slagmarken i Sør-Vietnam, og det betyr at man nå er sterke nok til å åpne en tredje front mot USA-imperialismen, den diplomatiske. Tidligere har man vunnet store seire på det politiske og militære området.

Ca. 53 000 USA-soldater deserterte i 1968.

Utviklingen av Paris-forhandlingene har imidlertid vist at USA ikke er villig til å innstille sine aggresjonshandlinger og trekke troppene ut. USA-imperialistene tviholder fortsatt på sin rett til å begå aggresjon mot andre nasjoner og folk. Mye tyder på at USA ønsker å bruke forhandlingene til å skaffe seg et pusterom og for å vende folkenes oppmerksomhet bort fra det faktum at de fører en urettferdig krig.

I praksis har FNL fungert som en regjering for de frigjorte områdene i mange år, og har nå frigjort mer enn 90% av Sør-Vietnams territorium.

FNL's dannelselse, side 6.

PRR
11/6
1969
Derfor kom det ikke som noen overraskelse da verden ble gjort kjent med at Republikken Sør-Vietnam ble opprettet den 11. juni 1969, da FNL sammen med andre patriotiske og nasjonale grupper, bl.a. Alliansen for nasjonale, Demokratiske og Fredseltskende krefter, opprettet den Provisoriske Revolusjonære Regjeringa i Sør-Vietnam. Det skjedde på Kongressen for Folkets Representanter som møttes i begynnelsen av juni et sted i de befrie områdene. I en rapport som ble forelagt denne kongressen, heter det bl.a.:

"Alle våre aksjoner har til hensikt å få hele folket og Frigjøringshæren til å øke anstrengelsene for helt og fullt å utvikle våre altomfattende og uavbrutte offensiver, både militært, politisk og diplomatisk, for på den måten å tvinge USA til å respektere våre grunnleggende nasjonale rettigheter, dvs. uavhengighet, selvstendighet, enhet og nasjonal integritet..... For å møte situasjonens krav og hele folkets ønske om å få et organ som kan administrere indre og ytre anliggender, krever vi at Kongressen for Folkets Representanter vurderer og beslutter opprettelsen av en provisorisk Revolusjonsregjering for å samle og mobilisere vårt folk og de væpnede styrkene for å beseire USA-imperialistenes angrepskrig, styrte marionett-regimet, og vinne fullstendig seier."

Til nå har et stort antall regjeringer anerkjent Revolusjonsregjeringen (PRR) og opprettet diplomatiske forbindelser med den.

I den tida som kommer vil FNL, det sør-vietnamesiske folk og dets væpnede styrker utfolde en enda sterkere aktivitet i den revolusjonære folkekrigen for

Fred, nasjonal uavhengighet og demokrati!

DET FRIGJORTE SØR-VIETNAM.

DEN NASJONAL-DEMOKRATISKE REVOLUSJON.

Den grunnleggende motsetningen i Sør-Vietnam går mellom det sør-vietnamesiske folket (først og fremst bonde- og arbeiderklassen) og dets undertrykkere, USA-imperialismen og dens marionetter i Saigon-regimet, de store jordeierne og kompradorborgerskapet (den rikeste delen av storborgerskapet som er objektivt interessert i USA-troppeenes tilstedeværelse.) Denne motsetningen kan bare løses gjennom en nasjonaldemokratisk revolusjon. Nasjonalt; oppgaven er å frigjøre landet fra USA-imperialismens okkupasjon. Demokratisk; frigjøre folket fra fremmede og innenlandske undertrykkere og gi "jorda til de som bruker den", en anti-imperialistisk og anti-føydal revolusjon.

Den nasjonale og den demokratiske revolusjonen i Sør-Vietnam er derfor to sider av samme sak: Den demokratiske oppbygginga av landet skjer i de frigjorte områdene samtidig som FNL's militære gren, Folkets frigjøringshær kjemper for å frigjøre landet.

FNL har hele tida lagt stor vekt på å befeste og utvikle de frigjorte områdene. I det politiske program fra 1967 står det.:

"Fronten (lover) å oppmuntre alle lag av befolkningen i de frigjorte områdene til å forenes ytterligere, til å bygge opp et selvstyre for folket, til skritt for skritt å oppnå lokalt demokrati og nasjonal administrasjon, til å gjøre de frigjorte områdene større, til å oppmuntre folket til å yte og produsere mer, til å kjempe mot de amerikanske aggresorene for nasjonal frigjøring, til å fortsette den vellykkede utbygging av jordbruket, til å

bygge opp en ny økonomi og kultur i de frigjorte områdene, til å gjøre forsyningslinjene til fronten sterkere og føre motstandskrigen til ende".

DE FRIGJORTE OMRÅDENE.

I dag består de frigjorte områdene av omlage 90% av Sør-Vietnams territorium og omfatter særlig landdistriktene. Særlig etter Tet-offensiven 1967/68 og den store vår-offensiven 1969 er de frigjorte områdene betydelig utviklet.

Den første oppgaven etter at et område er fri jort fra USA og marionett-regimets herredømme er å opprette en lokal selvstyrt administrasjon etter organiserte frie valg. Alle over 18 år har stemmerett. Den nye administrasjonen oppretter deretter spesielle grupper for å utvikle helsevesen, skoler, industri og jordbruk.

Den viktigste næringsveien i Sør-Vietnam er jordbruket. Under USA-troppene og Saigon-regimet skaffer de store jordeierne seg all makt, ruinerte tidligere selveiende bønder og la deres jord under de store godsene. Derfor er jordreformene som FNL gjennomfører populært tiltak blant bøndene. Den går ut på at jorda som tidligere ble eid av imperialistene eller deres allierte blant godseierne, blir konfiskert og deretter fordelt til de fattige eller jordløse bøndene. Med nasjonalt innstilte jordeiere forhandler FNL og prøver å oppmuntre dem til enten å selge eller gi bort jorda. Blant bøndene i de frigjorte områdene legges også stor vekt på ulike "kooperative" og samarbeidstiltak for en rasjonell utnyttelse av jorda, og for at de skal stå bedre rustet til å møte naturkreftenes ødeleggelser, tørke osv. Derfor har bøndene i de frigjorte områder blitt bygd mange mil med vanningskanaler, som forsyner store områder med rikelig. FNL's parole i jordreformen er: "jorda til de som dyrker den".

I de frigjorte områdene blir også andre klassers rettigheter sikret. All eiendom som har tilhørt imperialistene eller deres lakeier blir øyeblikkelig konfiskert. Samtidig garanteres retten til å eie produksjonsmidler og eiendom under kontroll av de revolusjonære sjølstyre-komiteer. Videre blir arbeidernes og funksjonærenes rett til å ta del i bedriftens ledelse garantert. Det bli også satt i verk tiltak for å bygge opp produksjonen og sikre folkets levestandard, som er meget høy, sammenliknet med de områder som kontrolleres av USA-imperialismen og dens lakeier. Alt skjer under god planlegging for virkelig å utnytte ressursene.

HELSE, SKOLE OG KULTUR.

FNL har bygd opp et effektivt nett av helsestasjoner og sykehus over hele landet. All logehjelp i de frigjorte områdene er gratis og tilogmed folk fra de Saigon-kontrollerte områdene og fra selve Saigon kommer til de frigjorte områdene for å få legebehandling. I boka "Vietnam-krigen sett innenfra" forteller en av lederne til den australske journalisten Wilfred Burchett at fronten lager 70% av alt det de trenger av legestyr og medisiner. Videre har de store nok behandlinger av vaksiner til å stanse alle normale epidemier av tyfus, kolera, kopper osv. Under en kolera-epidemi i Saigon i 1964, kom titusenvin av Saigon-innbyggere til de frigjorte områdene for å få vaksiner.

"Det er ikke bare fordi behandlingen hos oss er gratis. Folk setter pris på våre medisinske kadres ansvarsfølelse, som er en følge av at de er oppdratt til å tjene folket. Den hovedlinjen vi følger i de frigjorte områdene med hensyn til å sikre folkehelsen går i det store og det hele ut på å konsentrere oss om en bedre hygiene og forebyggende medisiner, forbedre levestandarden og oppdra bøndene til moderne hygiene", fortalte den vietnamesiske legen.

FNL's dannelse, side 8.

Dengang franskmennene kom til Vietnam i slutten av 1800-årene, fantes det over 20 000 skoler i hele landet. Da de ble drevet ut var det knapt noen få ti-tall. FNL's motto i utbyggingen av undervisningsvesenet er "En skole i hver by". Av dette framgår at FNL ser folkeutdannelsen som en hovedoppgave. Derfor er også utdanningen av lærere et viktig spørsmål, som FNL har løst: Bare i 1966 ble det utdannet 20 000 lærere. Fortsatt finnes ingen universiteter i de frigjorte områdene, men høyskolene er godt utbygd. Lærebøkene skrives av FNL's undervisningskomiteer i hver provins.

Kampen mot USA-imperialismen omfatter alle samfunnslivets funksjoner i de frigjorte områder. Kulturkampen er ikke den minst viktige. Derfor skriver FNL i sitt program:

"Bekjempe den fornedrede og uverdige amerikanske kultur og utdanning og påvirkningene av denne, da den bryter med vårt folks fine og gamle kulturelle tradisjoner og skikker".

I kampen mot den imperialistiske "kultur" som USA-troppene har ført med seg inn i landet, mobiliseres film, teater, litteratur. Denne litteraturen har som siktemål å mobilisere folket mot angriperne, den skal tjene folkets kamp. Wilfred Burchett beskriver en teaterforestilling i sin bok:

"Forestillingen åpnet med dans og korsang nydelig og betagende musikk, spilt på tradisjonelle blåse- og strengeinstrumenter, og komponert av et av medlemmene i Saigons eksekutivkomite. Det ble framført en trommedans med en fin utnyttelse av den vekslende rytmen og styrken fra trommene som markerte medgangen og motgangen i livet i Sør-Vietnam. Det begynte med den første motstandsbevegelsen og dens kamper, deretter gleden over fred i landet som gikk over i sorg og grønnelse i tiden med den brutale undertrykkelsen av folket, videre oppfordring til å gripe til våpen i en ny motstandsbevegelse, seirene og livet i de frigjorte områdene."

REPUBLIKKEN SØR-VIETNAM's PRR:

i virkeligheten var FNL i realiteten en regjering for 90% av landet i lang tid før Republikken Sør-Vietnams Provisoriske Revolusjonære Regjering ble dannet på folkekongressen den 8. juni 1969. Fronten hadde sentrale og lokale organer, diplomatisk representasjon osv. Men PRR, er likevel en mer representativ ledelse for hele folket og et bevis på at FNL's politikk er riktig. Men selv om PRR overtar mange av FNL's tidligere funksjoner, betyr ikke det at FNL er overflødig. Regjeringen er den statsrettslige representanten for folket i Sør-Vietnam, men FNL fortsetter sin virksomhet både ute og hjemme for å gjennomføre sitt politiske program, som går lengre enn regjeringsdannelsen. F.eks. er ennå ikke USA-imperialismens aggresjon opphørt, og landet er ennå ikke gjenforenet, slik Geneve-avtalen forutsetter. Men dannelsen av PRR innebærer en felles ledelse av folkets kamp som tidligere fordelte seg på flere organisasjoner.

Ved sin dannelse vedtok PRR et handlingprogram heter:

hvor det bl.a.

FNL's dannelse, side 9.

Å lede de væpnede styrker og hele folket til enhet som en mann, øke den militære og politiske kampen, beseire USA-imperialistenes aggresjonskrig og deres forsøk på å "vietnamisere" den, og å kreve at USA går inn i alvorlige drøftinger med Republikken Sør-Vietnams Revolusjonære regjering ved Pariskonferansen om Vietnam på basis av den 10 punkts løsning som har blitt lagt fram av FNL, tvinge USA-regjeringen til å dra tilbake USA-troppene og de andre troppene fra fremmede land som tilhører USA-leiren totalt og uten vilkår, for å føre krigen til en tidlig slutt, gjenopprette fred og å virkeliggjøre det vietnamesiske folks grunnleggende nasjonale rettigheter - uavhengighet, suverenitet, enhet og territorial integritet, som ble vedtatt i Genève-avtalen i 1954 om Vietnam.

Å føre en enhets- og likhetspolitik for ulike nasjonaliteter. De nasjonale minoriteter har rett til å bruke sitt eget språk og sine egne verk for å utvikle nasjonal kultur og kunst, og å beholde eller endre sine vaner og skikker.

Å forbedre livsforholdene for arbeiderne og den arbeidende befolkningen. Å forbedre arbeidervernloven og fastslå minimumslønninger. Å kjempe mot korporlig st aff, lønnsstopp, avskjedigelse av arbeidere og arbeidende folk, arbeiderne har rett til å ta del i styret av bedrifter, og frihet til å tilhøre fagforeningen.

Industrifolk og handelsfolk må ha næringsfrihet, og ha mulighet til å kjempe mot konkurranse fra utenlandsk monopolkapital.

Å oppmuntre industri- og handelsfolk til å bidra til utviklingen av industrien, mindre industri og håndverk.

Å beskytte eiendomsretten til produksjonsmidlene og annen eiendom som tilhører medborgerne etter statens lover.

Å kjempe mot slavebindende og lastbar kultur og utdanning av amerikansk merke, som skader vårt folks fine kulturtradisjoner.

Å øke folkets kulturelle standard, å utrydde analfabetismen, å organisere fullstendig utdanning og åpne nye almenne utdanningsskoler.

Å vise vennskap og avstå fra noen som helst diskriminering mot de skyldige personer som angrer og virkelig går over på folkets side.

Å finne arbeid for folket for aktivt å løse arbeidsledighetsproblemet. De landsmenn som med tvang har blitt "omplassert" av fienden i konsentrasjonsleire og strategiske byer, som ønsker å bli på stedet, garanteres erkjennelse av eiendomsretten til sitt land og får hjelp til å fortsette å leve på sin plass, de som ønsker å vende tilbake til sine tidligere byer, skal også få hjelp til dette.

Å gjenopprette normale forhold mellom Sør- og Nord-Vietnam, å garantere bevegelsesfrihet, korrespondansefrihet, bostedsfrihet, å opprettholde økonomiske og kulturelle forbindelser i samsvar med prinsippet om gjensidig glede og gjensidig hjelp mellom de to sonene.

FNL's dannelse, side 10.

Gjenforening av landet oppnås skritt for skritt, med fredelige midler, gjennom diskusjoner og overenskomster mellom de to sonene, uten tvang fra noen side.

Å aktivt støtte de nasjonale uavhengighetsbevegelsene hos de asiatiske, afrikanske og latinamerikanske folk i deres kamp mot imperialismen, kolonialismen og ny-kolonialismen.

Å etablere diplomatiske, økonomiske og kulturelle forbindelser med alle land, uansett politisk og sosialt styresett, inklusiv De forente stater, i overensstemmelse med de fem prinsippene for fredelig sameksistens: Gjensidig respekt for den territoriale integritet og suverenitet, gjensidig ikke-aggresjon, ikke-innblanding i hverandres indre anliggender, likeberettigelse og gjensidig fordel.

Å ta imot hjelp uten politiske vilkår fra hvilket som helst land, i form av kapital, teknikk og spesialister.

Å avstå fra å inngå militærallianser med fremmede land, ikke tillate fremmede land å opprettholde militære baser, tropper og militært personell på sørvietnamesisk territorium.

LANDSMENN I SÖR, MARSJER MODIG FLAMOVER!
STORSLÄTTE SEIRE VENTER OSS!
DET SÖRVIETNAMESISKE FOLKET VIL SEIRE!

SPÖRSMÅL TIL DISKUSJON:

1. Hvorfor ble FNL dannet?
2. Hva var USA's formål med de "strategiske landsbyer"?
3. Hva for satte USA inn egne styrker i Sør-Vietnam?
4. Hvorfor ble FNL med i PRR? Hva er forskjellen på FNL/PRR?
5. Hva er en nasjonal-demokratisk revolusjon?
6. Hva mener du om høyrefolkas påstand om at FNL bruker "terror mot befolkninga"; kan FNL seire på den måten?

ENHETSFRONTEN I FOLKEKRIGEN MOT IMPERIALISMEN.

HOVEDMOTSETNINGA I DAGENS VERDEN.

Vårt utgangspunkt er: Motsetninga mellom USA-imperialismen og verdens undertrykte folk. Det er denne internasjonale motsetninga som i flere år har kommet til uttrykk i Vietnam gjennom folkekrigen mot imperialismen. I dag kommer denne hovedmotsetninga stadig mer i forgrunnen også i andre land, særlig i sørøst-Asia. I Norge kommer USA-imperialismen inn gjennom NATO og den norske regjeringa: økt oppkjøp av norske arbeidsplasser av amerikansk kapital er klare bevis på USA-imperialismen i Norge.

Over hele verden driver USA-imperialismen utplyndring og utbytting, støtter opp om all slags reaksjonære og folkefiendtlige regimer og forfølger progressive folkerørslar på alle mulige måter. Det er fordi at USA-imperialismen på denne måten truer folkenes livsinteresser at det reiser seg anti-imperialistiske motstandsørslar og at de undertrykte folkene griper til våpen og slår tilbake gjennom folkekrigens seierrike metode. Det er dette som har skjedd i Vietnam og er i ferd med å skje i andre land. USA-imperialismen har aldri før hatt hendene så fulle med å forsvare sine 60-65 % av verdensressursene.

Når folkenes livsinteresser trues og folkets forsvarere og talsmenn utsettes for overgrep og åpen forfølgelse, skjønner folket at det er nødt til å svare med samme mynt: organisere en breiest mulig enhetsfront til vern om folkets interesser og liv. For å vinne et varig forsvar av livsinteressene vil det etter hvert gå opp for folket det gjelder, at bare ved å føre en folkekrig for nasjonal uavhengighet og sosial rettferd helt til endes, vil dette kunne oppnås. Således blir organiseringa av enhetsfronten og fullføringa av folkekrigen kjernespmål i hele den anti-imperialistiske kampen. Det blir hovedoppgaven.

FOLKEKRIGEN. (Bruk for øvrig som støttelitteratur spesialnummer 1-69 om Folkekrig-Frigjøringsfronter av "For Vietnam").

Verden i dag er i opprør. Undertrykte folk og nasjoner er på alle kontinenter i oppbrudd fra bestående slavekår og imperialistisk utplyndring. Verdens folk finner seg ikke lenger i imperialismens herjinger og utsuging. Folkekrigen har vist sin uovervinnelighet i Kina, Korea, Vietnam og i andre land som er i ferd med å frigjøre seg nasjonalt og sosialt. Folkekrigen vil være den metoden alle undertrykte folk vil vinne frigjøringa gjennom.

Hva er så folkekrig - kort og godt? Folkekrigen betyr at så godt som hele folket i et land eller område fører væpna og politisk kamp mot en utenlandsk inntrenger og/eller en innenlandsk undertrykkermakt, som oftest er imperialistmakta sin lakei, gjennom en enhetsfront med tilslutning fra alle klasser og grupper med den interesse felles: å beseire fienden.

Enhetsfronten er under ledelse av politiske aktivister eller et politisk parti som representerer de mest utbytta og samtidig mest politiske bevisste lag av folket - arbeiderne og bøndene. Enhetsfronten tar form av en frigjøringsfront og frontens militære del er frigjøringshæren, en hær av ny type, som i prinsippet omfatter alle mennesker innenfor enhetsfronten som kan handtere våpen. Frigjøringshæren er en folkehær.

Folkekrigens politikk, strategi og taktikk er i dag en hel vitenskap som er vokst fram gjennom de dyrt kjøpte erfaringene i folkenes kamp mot imperialismen og kolonialismen. Derfor må folkekrigen i vår tid da imperialismen går sin undergang i møte, bygge på en vitenskapelig grunn. Denne legges i ei analyse av tre motsetninger i det samfunnet det gjelder.

For det første: Forskyvningene i landets indre sosiale motsetninger. Med dette menes: Når ei utenlandsk makt trenger seg inn i et land, militært, økonomisk og politisk, skjer det ei forskyvning på tre sosiale plan: Økonomisk ved at store utenlandske selskaper kjøper opp små og mellomstore nasjonale næringer og foretak - landets nasjonale økonomi ødelegges. Større monopoler og truster får ei dominerende rolle i landets samfunnsliv. For folket betyr dette å selge arbeidskrafta si til utenlandsk kapital. Bønder drives inn til byene og slumstrøka vokser. Grunnen til den utenlandske kapitalflommen er den billige arbeidskrafta som proletariserte bønder er, og den frie adgangen til naturrikdommer.

Politisk fører dette til større sosial bevissthet og rettferdskjensle, særlig blant arbeidere og bønder som er hardest utsatt. Det organiseres partier og organisasjoner som i sterkere og sterkere grad ønsker å ivareta folkets interesser. På den annen side avslører regjering og nasjonal-forsamling seg som maktesløse organer, eller til og med som redskaper for utenlandske interesser.

Militært kan landets herskende klasse sette hær og politi i økt beredskap for å kunne slå ned streiker og demonstrasjoner, og når folket organiserer seg til væpna motstand, griper makthaverne inn; det sendes "militære rådgivere", "eksperter" og senere skjer det en åpen invasjon av tropper, tanks, fly og helikoptere osv.

For det andre: Forandringene som skjer i landets indre klasseforhold og i de internasjonale klasseforhold. Med dette menes: Det må foretas ei klasseanalyse av landet og en må skjelne mellom de sosiale laga sine ulike og felles interesser. F.eks. har en arbeider og en liten eller mellomstor fabrikkeier felles interesse av å kjempe mot den utenlandske kapitalens infiltrasjon og dominans. - Dessuten må en se klart motsetningene i verden, deriblant også interessemotsetningene imperialismaktene imellom. Pluss: Ta med i berekninga folkets kamp i de imperialistiske land sjøl, f.eks. antikrigsrørsla i USA, negrenes kamp osv.

For det tredje: Styrkeforholdet mellom imperialismakta og den utsatte nasjonen. Med dette menes: En må vurdere riktig imperialismens krefter og samtidig være klar over svakhetene dens og vurdere folkets krefter riktig og være klar over dets styrke. Med andre ord: Skille mellom styrkeforholdet i dag og i morgen.

Den analyse vietnameserne har basert sin taktikk og strategi på skisserer Truong Son (en av FNLs fremste militærstrateger), opp således:

- A. "Å undersøke hvilke motsetninger fienden står overfor".
Innfallsmakta vil alltid stå overfor uløselige motsetninger slik som forholdet okkupasjonsmakt-befolkning, "spesialstyrker" - de virkelige forholda, imperialisthæren (og leietroppene) - lakeihæren, krigsplanene og taktikken - virkeligheten og teknikken osv.
- B. "Å betrakte hendingenes virkelige natur i stedet for deres ytre former".
Imperialistene har avansert teknisk utstyr, alt fra automatpistoler

til kjempebombefly. Dette gir inntrykk av veldig styrke og det er det - til å begynne med. Men denne "styrken" vil bli til svakhet, fordi okkupasjonsmakta aldri vil bli folkets venner eller fortrolig med landets natur. Et forenet folk vil aldri kunne knuses.

- C. "Å forstå fullt ut betydninga av praksis".
Folkehæren og folket skaffer seg kunnskap om fienden, ikke hovedsakelig gjennom studium av hva han sier, men hva han foretar seg på slagmarka, i virkeligheten. Det gjelder også krigskunsten: En lærer seg folkekrigens kunst gjennom å føre folkekrig på alle plan. Samtidig må en evne å systematisere erfaringene og lære av mistak.
- D. "Å forstå riktig utviklingslovene".
Foreta undersøkelser av den politiske og militære situasjonen. Diskutere den aktuelle internasjonale, nasjonale og lokale situasjonen. Forutsetninga for dette er at det drives studier i aktuelle emner.

Noen av de viktigste erfaringene fra folkekrigen der den har utfoldet seg, vesentlig i Asia, er nødvendigheten av et balansert forhold mellom politisk og militær aktivitet. Særlig FNIs kamp viser at folkekrigen ikke kan utfoldes i sin fulle styrke uten at folket er mobilisert og satt under politisk ledelse gjennom en enhetsfront mot imperialismen. Som en kontrast til dette står Castros, "Che" Guevaras og Délrays "militære gerilja". Det disse har satt som hovedoppgave er å samle en liten gjeng yrkessoldater som trekker ut i terrenget for å føre væpna kamp i folkets navn uten å basere seg på folkets støtte og medvirken. Denne linja har ingenting med folkekrigens og dens politiske og militære linje å gjøre. (Se for øvrig artikkel: "Cuba - eksempel på folkekrig?" i "For Vietnam"s Folkekrigsnummer).

ENHETSFRONTEN.

"Et folk utgjør en enorm kraft når det forener seg til en mur av stål for å gjøre motstand mot inntrengere, når flammene av dets hat mot de amerikanske angriperne stiger høyt som fjell og dets fedrelandskjærlighet er djup som havet". (Truong Son).

Når oppstår enhetsfronten? Allment kan en si at den oppstår når folkets interesser blir truet, og så truet at det blir en vanlig forståelse hos det brede lag av folket for nødvendigheten av forskjellige former for forsvarsaksjoner og motstandskamp. Og når blir så folkets interesser truet? Det skjer når imperialistene okkuperer land, truer med krig og skaper økonomiske kriser som går ut over folket. Enhetsfronter oppstår også når en råttens hersker-klasse setter i gang terror mot det arbeidende folket og innfører fascismen.

Videre blir den en organisatorisk nødvendighet når det oppstår en bevegelse på en konkret sak på tvers av og utenfor de eksisterende organisasjoner. Enhetsfronten skapes alltid nedenfra med utgangspunkt i folkets behov og krav, og enhet og samarbeid på høgre plan kan umulig føre fram uten først enhet på grunnplanet.

ENHETSFRONTEN I FOLKEKRIGEN.

For å vinne nasjonal uavhengighet i folkekrigen mot imperialismen er det nødvendig å bygge opp en bredest mulig enhetsfront. De krefter som trues av imperialismen må forenes i en nasjonal front som skal tjene til å mobilisere hele folket til motstandskamp på alle om-

råder. Ryggraden i denne kampen utgjøres av arbeiderne, bøndene og patriotiske lag av bybefolkninga. Borgerskapet står ofte delt i det nasjonale borgerskapet, som bygger sin maktstilling på utbyttinga av arbeiderklassen, og kompradorborgerskapet, som lever i kraft av imperialistisk støtte og nyter direkte fordeler av imperialismens superprofitter gjennom f.eks. høye funksjonærstillinger og styreverv.

Av disse to klassene vil det nasjonale borgerskapet ofte utgjøre majoriteten, men kompradorklassen vil som regel stå sterkest militært og økonomisk. Felles for dem er at de tilsammen kan utgjøre en del av folkets hovedfiende, den andre delen utgjøres av den imperialistiske maktens tropper og personell i landet, som selvfølgelig er en hovedfiende i ethvert tilfelle. - Her må det skytes inn at det kan variere svært fra land til land. I Sør-Vietnam er størstedelen av borgerskapet på FNLs side. - Det kan også variere fra tid til annen. FNL har aldri hatt bredere oppslutning enn nå. - Under en imperialistisk okkupasjon kan til og med nesten hele borgerskapet gå imot en slik åpen forbrytelse, men de vil sjølsagt ikke være noe hovedelement i kampen. - En annen stadig mer gjennomgående tendens, som forsåvidt gjelder hele verden, er at det nasjonale borgerskap "kjøpes opp" av imperialismens monopoler og inntar etter hvert en kompradorstilling, mens andre lag av samme borgerskap vil proletariseres.

En annen klasse som skifter holdning alt etter frigjøringskampens stilling og utvikling, er godseierne. Mellom godseierne og de store massene av fattige og hardt arbeidende bønder er det et klart motsetningsforhold. Bare de minste godseierne vil i beste fall være en halvhjertet forbundsfelle, mens bøndene vil utgjøre et hovedelement i fronten. Ja, det er jo nettopp godseierne bøndene i de fleste tilfellene ser som sine nærmeste fiender og imperialistenes håndlangere.

I Asia, Afrika og Latin-Amerika er USA-imperialismen de undertrykte folkenes hovedfiende. I Vietnam, Laos, Thailand, Burma, Palestina og andre land tar dette motsetningsforholdet form av åpen frigjøringskamp på liv og død. En av frontens viktigste oppgaver i disse landa blir å lede folket i den væpnete motstandskampen mot imperialismen. Å føre folkekrig blir enhetsfrontens konkrete ytringsform og det mest avgjørende middel til framgang og seier.

I dag er kampen mot USA-imperialismen og dens medhjelpere en verdensomspennende enhetsfront, der noen av de samlende hovedkrava er USA ut av Vietnam, Støtte til FNL og DRV og Bekjemp USA-imperialismen.

I vår del av verden er den anti-imperialistiske kampen ennå lite utvikla, fordi USA-imperialismen på nåværende tidspunkt ikke er det norske folkets verste fiende. NATO, unntakslover og økte oppkjøp av norske bedrifter tyder på stadig større reell innflytelse for USA-imperialismen i vårt land. - Dette er det objektive grunnlag som vi skal organisere vårt solidaritetsarbeid til støtte for Vietnams folk i Norge, la oss se på enhetsfrontens vekst og utvikling i Vietnam og hele tida være klar over hvor de ulike samfunnsmessige forholda er i Vietnam og Norge, samt likhetspunkter.

ENHETSFRONTENS UTVIKLING I VIETNAM.

I årevis har Vietnams folk i stadig større skala organisert seg i en brei nasjonal enhetsfront for å slå tilbake utenlandske inntrengere. Utviklinga etter krigen viser til fulle det korrekte i vietnamesernes frontpolitikk. Vietminh-fronten som ble starta av Ho Chi Minh

for å drive ut de japanske fascistene, hadde flertallet av folket bak seg. Etter august-revolusjonen i 1945, da den Demokratiske Republikken Vietnam ble kunngjort med Ho Chi Minh som president, danna Vietminh front med partia Viet Quoc og Viet Cach og en del patriotiske personligheter som alle gikk inn for nasjonal sjølstendighet, - og den enda breiere Lien-Viet-fronten ble grunnlagt for å føre an i kampen mot de franske kolonialistenes forsøk på å gjeninnnta japanernes tapte plass i Vietnam. I tida fra 1945 til 1954, da franskmennene ble slått ved Dien Bien Phu, vokste denne fronten seg stadig sterkere ved å føre en bredt anlagt folkekrig. I 1954 da freden ble vunnet og Geneve-avtalen undertegna, måtte fronten ytterligere utvides og Vietnams Fedrelandsfront kom til med et nytt program tilpassa den endra situasjonen. Geneve-avtalen delte Vietnam i to omgrupperingssoner: DRV og Sør-Vietnam som Frankrike skulle ha ansvaret for. Men Sør-Vietnam var alt et land under et pro-amerikansk terror-regime med den berykta Ngo Dinh Diem som hersker. Opp gjennom 50-åra økte terroren mot enda bredere lag av Sør-Vietnams folk: titusenvise av uskyldige vietnamesere ble satt i konsentrasjonsleire eller drevet bort fra der de bodde. Det var klart at denne forfølgelsen av folk fra nesten alle klasser og samfunnslag i sør, ikke ville kunne fortsette uten at folket sjøl ville ta opp kampen mot USA-imperialismen og Ngo Dinh Diem-klikken i Saigon. Kampen ble i første rekke ført av arbeidere, bønder, studenter, intellektuelle, ulike minoriteter og forfulgte religiøse grupper, særlig buddhister. Hver samfunnsklasse kjempa i hovedsak for sine livsinteresser: bøndene for jord og lavere rente, arbeiderne for rett til arbeid og høyere lønn, studenter og lærere for retten til å benytte morsmålet. Men alle hadde det til felles at de kjempa til forsvar for sine livsinteresser og eksistensmuligheter. Alle ble de kalt "Vietcong" og derfor forfulgt. Ja, forfølgelsen ramma til og med høyere-stående offiserer og ministre. Undertrykkelsen nådde sitt høydepunkt i 1959 med barbariske opprenskingsaksjoner og storstilte massakrer. På dette tidspunkt stod hele det sørvietnamesiske folket overfor ett av to: enten ta opp geværet, eller bli drept. Det valgte å kjempe.

Allerede lenge hadde det vært spontane væpna opprør mot USA-Diem-regimet. Nå kom det til organiserte "samtidige reisninger" over hele landet og mange som stod i ledtog med det forhatte Saigon-regimet ble likvidert. Såleis var i 1960 allerede svære områder i Sør-Vietnam frigjort. En ny situasjon var oppstått: Alle patriotiske lag i det sørvietnamesiske folket skjønnte nå at det var nødvendig å stå samlet og at de trengte en enhetsfrontorganisasjon med tilslutning fra alle som ville kjempe mot Diem-regimet og USA-imperialismen, for nasjonal sjølstendighet og gjenforening av hele landet. Såleis kom representanter for arbeiderne, bøndene, folkets væpna styrker, intellektuelle, næringsdrivende, religiøse og nasjonale grupperinger sammen den 20. desember 1960 og danna Sør-Vietnams Nasjonale Frigjøringsfront.

I august 1967 antok FNL et nytt politisk program. Dette steget må sees på bakgrunn av det som til da hadde skjedd i Vietnam: Amerikanerne hadde gått fra nederlag til nederlag. Saigon-regimet var inne i stadige kriser og enda større oppslutning om FNL fra folkets side. Særlig sterk støtte og oppslutning hadde de væpna styrkene vunnet.

I det nye programmet blir det slått fast: "FNL står hele tiden på foreninga av alle sosiale lag og klasser, alle nasjonaliteter, alle politiske partier, alle organisasjoner, alle religiøse samfunn, alle patriotiske personligheter, alle patriotiske og progressive enkelt-

personer og krefter uansett politisk tendens, for å kjempe sammen mot USA-imperialistene og deres lakeier, vinne tilbake våre hellige nasjonale rettigheter og bygge opp landet". FNLs politiske program er i det hele tatt et nærmere studium verdt, men her skal vi bare ganske kort vise hvordan Frigjøringsfronten er en frontorganisasjon i og med at den forsvare ulike samfunnsgruppers livsinteresser samtidig som den forener alle disse gruppene til aktiv kamp mot en felles fiende.

Bøndene er hovedkrafta i den vietnamesiske frigjøringskampen. Deres tilslutning vinnes ved slagordet: "Jord til dem som dyrker den !". Programmet sikrer bøndenes grunnleggende rettigheter, det "fastslår og beskytter bøndenes rett til å eie jorda som "august)-revolusjonen tildelte dem". Til dem som aldri fikk jord, vil FNL sørge for at "staten vil forhandle om oppkjøp fra godseiere som eier land av opp- til en viss størrelse som er ut over det normale jordareal på dette stedet. Denne jorda vil bli tildelt jordløse og fattige bønder".

Arbeidernes interesser ivaretas ved "å fremme arbeiderlovgiving, gjennomføre 8-timers dag ... sørge for arbeid til alle, ta forholdsregler for å avskaffe arbeidsløysa".

Kvinnene: "... er likestilte med menn politisk, økonomisk, kulturelt og sosialt". Osv.

Uten et slikt program ville ikke FNL ha stått der fronten står i dag: foran en endelig seier. Uten en enhetsfront, en folkehær og folkets støtte og sympati ville FNL aldri ha kunnet vært med på å danne Republikken Sør-Vietnams Provisoriske Revolusjonære Regjering. Opprettelsen av denne regjeringa er et av de sterkeste bevis på enhetsfrontpolitikens uovervinnelighet.

Etter hvert som FNL har frigjort stadig større deler av landet, ble fronten tvunget til å samordne sin virksomhet med andre lag av befolkninga som ennå ikke var trukket inn i frigjøringskampen eller hadde hatt høve til det, f.eks. sosiale grupper i byene som var blitt lei av USA-imperialistenes herjinger og nå ønsket fred. Disse organiserte seg utenfor FNL i "Alliansen av Nasjonal Uavhengighets- og Fredselskende Krefter" i Saigon, "Fronten for Alliansen av Nasjonal Uavhengighet, Demokrati og Fred" i Hue m.fl.

På landsbasis ble rett etter 1968-Tet-offensiven "Alliansen av Nasjonale, Demokratiske og Fredselskende Krefter" danna. Det var denne fronten som sammen med FNL danna Revolusjonsregjeringa sommeren 1969 med Huynh Tan Phat som president. Det som samler alle disse ulike lag av Sør-Vietnams befolkning er krava: Uavhengighet, Demokrati, Fred, Nøytralitet - og slagordet "Alt for fronten, alt for seier !"

Vietnams historie er historien om hvordan Vietnams folk alltid har kjempa mot fremmede inntrengere og undertrykkere. Men først de siste 20-30 åra har vært historien om hvordan det vietnamesiske folket har vunnet framgang og seire i sin nasjonale frigjøring. Framgangen og seirene som Vietnams folk har vunnet etter siste verdenskrig skyldes flere faktorer:

For det første: Ledelsen av frigjøringskampen. Med Ho Chi Minh og det indokinesiske kommunistpartiet fikk Vietnams folk for første gang ledere som ikke bare sa seg å representere folkets interesser, men som også var av folket, levde med massene i deres daglige kummerlige kår, forstod utviklinga og hadde evnen til å sammenfatte massenes krav og behov og sette dem i en politisk sammenheng. Bare ved å

være daglig tilknyttta folkemassene kunne de vinne deres oppriktige tilslutning og støtte.

For det andre: Folkekrigen og folkehæren. Med Ho Chi Minh, Vo Nguyen Giap, Truong Son og andre har den organiserte og leda geriljakrigen erstattet århundrers spontane væpne reisninger. Den langvarige folkekrigen er kommet i stedet for føydhærenes forsvarsfektninger.

For det tredje: Den nasjonale enhetsfronten. President Ho Chi Minh pekte på under den anti-japanske motstandskrigen at "Nøkkelen til seier er å befeste og utvide den nasjonale enhetsfronten, befeste arbeider-bonde-alliansen og folkemakta, befeste og utvikle hæren, befeste partiet og dets ledelse på alle områder".

Vietnam-krigen har følgelig vist at uten at det organiseres en enhetsfront på alle plan og med tilslutning fra alle patriotiske lag og grunnet på et forbund mellom det arbeidende folket i byen og på landsbygda, kan ikke folket oppnå noe i forsvaret av sine livsinteresser og det vinner ingen framgang i kampen mot imperialismen og fascistisk terror.

Spørsmål til diskusjon:

1. Hvorfor må frigjøringsbevegelsen bruke folkekrigens metode i kampen mot USA-imperialismens aggresjon?
2. Hvilke grupper av folket tror du vil stille seg i spissen for motstandskampen?
3. Hvordan kan en bonde og en godseier eller en arbeider og en fabrikkier ha felles interesser overfor imperialismen?